

Mindretallet (Holtstein-Ledreborg), og de Herrer kunne være fuldstændig sikre paa, at det er rigtigt. Derfor vil jeg lægge dem paa Siden, der nu staa tvivlende om, hvad de skulle gjøre, og som overfor de mange Lovtaler, der ere holdte over disse Kanoner, maatte kunne sige: Have vi taget imod saa Meget, saa lad os tage det med, at kunne vi slippe dermed, og udsatte vi os ikke for, at man til næste Aar kommer og forlanger af os 10—20 Millioner Kroner til Sporfater og til Standsfer fra Landsiden for at faae Kanonerne andragte, saa behøvede man ikke at tage sig det saa nær, da vi jo have givet saa Meget ud til Aynytte og derfor kunne give det med. Men de Herrer kunne være sikre paa, at det kun er en Forsløber for maafte 100 Millioner Kr.s Udgift (Afbrudelse af Ordspøreren). Ja, den ærede Ordspører har let ad saameget, som dog er slet; der gaar jo, som man siger, Ald i Spotterens Søs, og jeg er overbevist om, at det, jeg her har sagt, ogsaa vil ske. Jeg tror ikke, det er forfætteligt, naar den ærede Ordspører leder os ind paa den Vej; jeg tror, han er altfor kortsynet til at kunne se det, og denne Kortsynethed har da ogsaa skadet os i saa mange andre Spørgsmaal. Den ærede Ordspører glemmer vel ikke at blive høitidelig og alvorlig, og han lader os vide, at det er det danske Demokrati, i hvis Navn han taler — det er nu et nyt Ord, som den ærede Ordspører har fundet paa; jeg har altid troet, at Alt, hvad vi foretog os, var dansk (Ordspøreren: Det ærede Medlems Tale er i alt Fald ikke dansk). Naa, er jeg ikke dansk, ja, saa kan jeg forstaa, at det er fuldstændig i sin Orden, at den ærede Ordspører faar os klassificerede efter, hvem der er dansk og hvem ikke, og jeg skal da gjerne finde mig i at blive sat udenfor, men jeg faar dog vel nok Lov at blive her med den ærede Ordspørers Tilladelse. Jeg har nu forresten troet, jeg var dansk, Lydst har jeg i alt Fald aldrig kunnet Noget af, saa dertil kan den ærede Ordspører altsaa ikke sigte. Den ærede Ordspørers Betegnelse skal vel ogsaa kun være et Væresdiplom for en vis Retning, thi ellers ser jeg ikke, hvad den skal til, men man ser jo saa mange forunderlige Ting og jeg veed ikke, om man kan tage det med blandt det Underlige. Som sagt, hvorledes jeg end ser paa den Ting, enten finansielt eller politisk, forekommer det Hele mig i den Grad overdrevent, at mig skulde det gjøre bitterlig ondt, hvis det virkelig lykkedes den ærede Ordspører at faae de 6 Kanoner, ligesom der er en hel Del mere, jeg nødig gaar med til. Jeg ansøger ogsaa som noget Mærkeligt, at den ærede Ordspører ikke saa meget ved denne Forhandling som tidligere har ladet os vide, at det var de Moderater, som ifjor havde lagt for, men at han nu, hvis jeg ikke har hørt meget feil, egentlig roste dem for, hvad de havde gjort ifjor. Jeg maa tilstaa, at det var en Slags Balsam paa de

Saar, han slog os i Sommer rundt om i Landet, hvor det regnede ned over os med Forbandelser, fordi vi havde givet Regjeringen en Finanslov, ja, endogsaa givet den mer, end den vilde have, men nu faae vi Attest for, at det var ganske godt (Ordspøreren: Meget rigtig). Det glæder mig dog, at jeg har truffet Noget, der var rigtigt. Nu er det saa udmærket, at det ærede Medlem ikke alene ikke kan blive staaende ved at give Ministeriet en Finanslov som den ifjor, men endogsaa maa paa dette Omraade give en Del mere. Jeg spørger da, hvad skulle saa de Talemaader og Bebrejdelser til paa andre Læder og Steder for, hvad vi have gjort, naar han nu her lovpriser det som noget ganske Udmærket. Det er det, der forundrer mig, men jeg skal tilstaa, at jeg ikke saa sjældent har forundret mig over den ærede Ordspører. Han taler saa meget om Logik, men mon han kan bringe nogen Logik ind i dette? Saa vil jeg i alt Fald betragte ham som en Kunstner paa dette Omraade. Jeg kan ikke forstaa det. Jeg kan forstaa, naar man skifter Rolle, men det skulde man ikke have ventet af den ærede Ordspører, som ikke tidligere har kunnet tage fat paa nogen Sag, uden at vi skulde have at vide: Ministeriets nye Bemær, Høires nye Bemær. Jeg gjentager, nu er Rollen vendt om. Jeg sad her igaar og glædede mig over, at alle Høiremandene vare saa lykkelige over den ærede Ordspører. Og det var naturligvis. Deri ligger vist ogsaa den naturlige Marsfag til, at ingen Høiremand har taget Ordet, fordi de have en saa udmærket Ordspører i det ærede Medlem haade med Hensyn til Dyrtdstillaget og Kanonerne. Jeg er vis paa, at ingen Høiremand kunde gjøre det bedre. Derfor finder jeg det meget klogt af dem, at de ikke berøve den ærede Ordspører noget af Vren for at forsvare deres Sag; men om Demokratiet kan være tjent med et saadant Forsvar, skulle vi nok siden faae at se. Jeg vil haabe, at det sande Demokrati i Danmark vil faae Dinene op for, at den Slags Talsmand maa det helst være fri for. Jeg er temmelig overbevist om, at det nok skal komme til at se, at det ikke er rigtigt, fat med den demokratiske Dansthed, som den ærede Ordspører vil føre an for. Det var ogsaa et glædeligt Tidens Tegn, at med al den Umage, den ærede Ordspører igaar gjorde sig for at faae sine Vædringsforslag vedtagne — hvilket ganske vist desværre lykkedes ham, — var der dog en god Del af dem, han nu saa stolt regner til sin Side, som havde Betænkelighed ved at følge ham. Jeg haaber, at det Samme skal være Tilfældet idag, thi jeg indrømmer, at det er langt farligere med disse Kanoner end med Dyrtdstillaget; der dreiede Striden sig dog kun om knapt 200,000 Kr. og det gjælder kun for eet Aar, det er kun eengang for alle. Ganske vist, jeg holder ikke af det; jeg finder, at Dyrtden er borte, og det har det ærede Medlem ikke kunnet Andet end maattet